

Michał Kobusiewicz

Liny, pow. Wolsztyn

Informator Archeologiczny : badania 4, 13-14

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

mieniarskich nastawionych na produkcję półsurowca wiórowego W pracowniach tych, przebadanych dotychczas na niewielkiej przestrzeni, odkryto kilkaset wyrobów krzemiennych, głównie obłupni rdzeni i półsurowca oraz odpadków. Przeważa technika rdzenia jednopodstawowego z pełną zaprawą. Cechy półsurowca nawiązują do materiałów z dolnego poziomu pracowni w Piekarach IIa, zalegających także w najwyższym lessie.

- 2 W szurfiu NR 2 położonym najdalej od głównego wykopu w kierunku południowym, odkryto poziom kulturowy „wschodniograwecki” zalegający w stropie częściowo solifluowanym gleby kopalnej pokrytej najmłodszym lessiem. Nieliczny inwentarz wykryty w tym szurfiu różni się nieco od zespołu pochodzącego z głównego wykopu, szczególnie w formach wiórków tyłkowych oraz wiórowców.
- 3 W tym samym szurfiu w niżej zalegającym poziomie lessu niewielkiej miąższości (pomiędzy wspomnianą wyżej głębą kopalną, a niżej występującym kopalnym iluwium, pokrywającym dolny dużej miąższości poziom lessowatych glin) odkryto wyroby typu oryniackiego, nieliczne ale bardzo typowe (drapacze wysokie wiórek typu pseudo-Dufour fragm wiórowców).

Wkonoano także niewielkie poszerzenie wykopu z lat poprzednich w kierunku zachodnim, stwierdzając występowanie nowego skupiska kości, które prawdopodobnie jest związane z trzecim obiektem mieszkalnym zbudowanym z kości mamutów.

Badania będą kontynuowane w 1971 r.

LINY, pow. Wolsztyn

Zakład Archeologii
Wielkopolski i Pomorza
Instytutu Historii i Kultury
Materialnej PAN w Poznaniu.

Badania prowadzi dr Michał Kobusiewicz
Finansował Instytut Historii i Kultury Materialnej PAN. Drugi sezon badań. Stanowisko na piaskowożwirowym tarasie jezierskim. Starsza faza paleolitu schyłkowego.

Stanowisko leży na północnej krawędzi jeziora Małe Liny, ok. 10 m na zachód od rowu łączącego to jezioro z jeziorem Wąchabno. (W sprawozdaniach ubiegłorocznych mylnie opublikowane jako leżące na terenach powiatu Sulechów).

Wyeksplorowano dalsze 30 m² stanowiska rozszerzając wykopy ubiegłoroczne. Liczba wyrobów krzemiennych uzyskanych drogą eksploracji wzrosła ze 104 do 409 szt. Wyróżniono w tym 39 narzędzi, 7 rdzeni i jeden obłupień oraz liczne wióry, odłupki i odpadki produkcji krzemieniar-

skiej. Wśród narzędzi znajdują się dwa jednozadziorce hamburskie, drapacze, rylce, pazury, półtylczaki i wióry o retuszowanych krawędziach. Podczas badań tegorocznych natrafiono na stosunkowo bogatą koncentrację wyrobów na przestrzeni kilku metrów kwadratowych.

Zdobyty dotychczas inwentarz krzemienisty pozwala stwierdzić, że mamy do czynienia ze stanowiskiem kultury hamburskiej, które należy datować na najstarszy Dryas. Jest to na razie pierwsze stanowisko tej kultury na ziemiach polskich. Konieczne są dalsze badania.

LUTA, pow. Włodawa

Zakład Paleolitu Instytutu
Historii Kultury Materialnej PAN
w Warszawie

Stanowiska „Górki” i „Sosnowe”

Badania prowadziła dr Hanna Więckowska.

Finansował Instytut Historii Kultury Materialnej PAN. Czwar-
ty sezon badań. Stanowiska piaskowe schyłkowopaleolityczne
i mezolityczne

Stanowisko I „Górki” (wydma)

Przebadano łącznie 77 m² powierzchni (za wszystkie sezony — 335 m²). Uzyskano ok. 8.000 okazów krzemiennych, 251 rdzeni i narzędzi, 302 drobnych ułamków kości oraz 329 różnej wielkości kamieni, całych i okruchów.

Celem prac było zorientowanie się w zasięgu stanowiska i jego wielkości oraz uzyskanie podstaw do rozdzielenia całości materiału według przynależności kulturowej (sezony 1965 i 1968, oprócz mezolitu, dostarczyły także zabytków późnopaleolitycznych). Założono 5 rowów sondażowych, w różnych punktach obiektu.

Stwierdzono, że skupienie zabytków, śledzone od pierwszego sezonu badań, zachowuje kierunek SE-WN i ma bardzo daleki zasięg, długości kilkudziesięciu metrów. Materiał krzemienisty, wykopany w sezonach 1969 i 1970, jest wolny od domieszek i reprezentuje młodszą fazę cyklu narwiańskiego.

Stanowisko Luta I należy do bardzo dużych i bogatych, i ma wartość dla poznania: a) osadnictwa mezolitycznego wschodnich terenów Polski, b) wschodniego zasięgu cyklu narwiańskiego, c) młodszej fazy cyklu narwiańskiego, reprezentowanej dotąd przez pojedyncze stanowiska z Mazowsza. Obecnie będzie już możliwe wydzielenie z zespołu zabytków późnopaleolitycznych

Badania stanowiska I uznano za zakończone